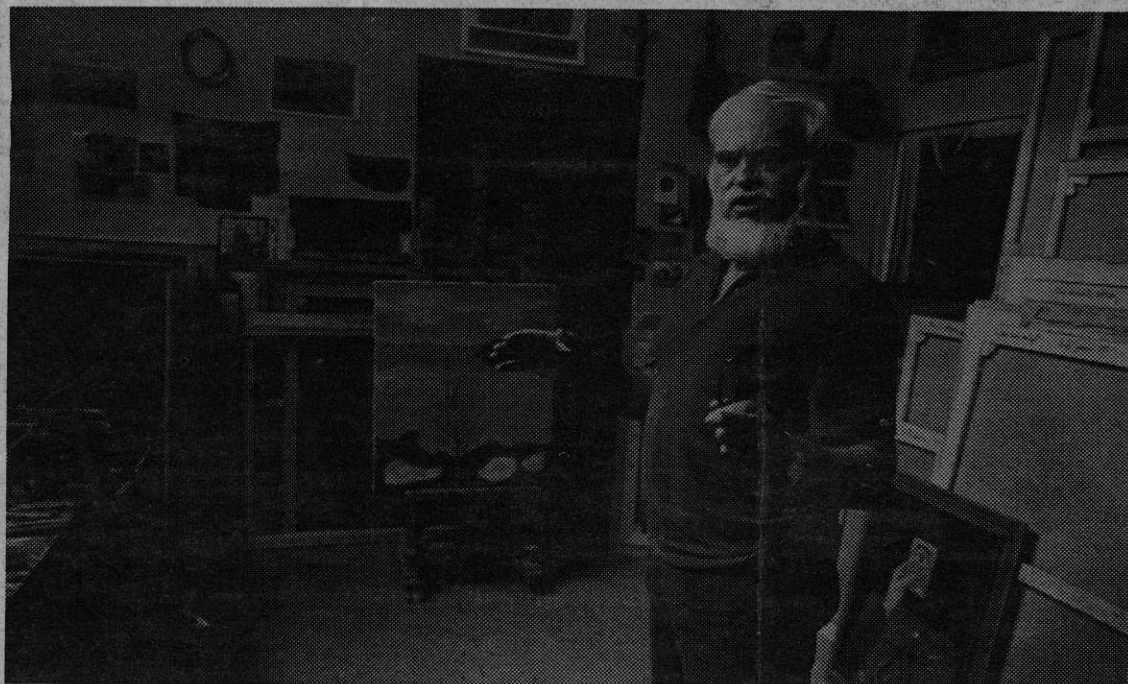

14. AUG. 1981

13-08-20

Victor Sparre. En kunstner må ha et budskap ...

SINT SPARRE kjemper videre

Av KJELL BÆKKELUND og AAGE STORLØKKEN (foto)

Få kunstnere har i etterkrigstidens Norge irritert så mange mennesker, og så ofte, som maleren Victor Sparre. Sjelden lar han en anledning gå fra seg til å fyre løs på alt det han kaller feighetens umoral.

— Det er bare blitt slik, sier en rolig og avslappet Sparre. — Jeg er oppriktig troende og føler meg som utpekt av Gud til å gjøre det jeg gjør. Mine bilder er preget av min tro. Jeg har aldri forstått dem som dyrker «kunsten for kunstens egen skyld», uten et budskap og en indre mening. Men jeg er ikke trangsynt, jeg respekterer også dem som ikke er enig med meg. Men all feigheten gjør meg flau — ikke minst når jeg møter den hos kunstnere og i kunsten, sier Victor Sparre.

Han var mange år aktiv i Moralsk Opprustning. Selv møtte vi ham ivrig praktiserende i Brasil for mange år siden. Han har arbeidet for Menneskerettsbevegelsen, for Sakharov, og han er en god og nær venn av Solsjenitsyn. Sparres utstillinger er tallrike i inn- og utland. Akkurat i disse dager står han på ute i sitt nydelige atelier i huset på Nesøya, utstillingene er så mange i tiden framover.

— Jeg arbeider jevnt og sikkert, underviser hver morgen på Kunst- og håndverks-

skolen, deretter hjem til atelieret. Ved siden av mitt arbeid ved staffellet sier jeg igjen: Det viktigste nå er å kjempe for friheten, det er ikke sikkert vi har den så lenge. Jeg er redd!

Han siterer de Gaulle:

«Vi lever i en periode mellom etterkrigstid og førkrigstid. Det er forræderiets lammende språk som fører hen, frihetsidealet drukner i den demokratiske de-generasjon i vest, heldigvis ser vi idealer i sør, i Polen! Jeg har ikke respekt for vod-

kadrikkende pamper på gjestevisitter som glemmer kolleger som sitter innesperret.

— Hva står på programmet?

I september er det Lillehammer, i oktober Stavanger.

— Modernist?

— Absolutt ikke. Alt det der går i bølger. Jeg er ferdig med å kaste lapper på alt, den politiske kunst er ferdig, etter min mening. Det er vel en slags «gammeldags» ekspresjonisme jeg representerer, man skal være trofast mot seg selv ...